

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

TEREZÍNSKÉ GHETTO

TAJEMNÝ VLAK DO NEZNÁMA

Ilustrace Petr Kopl

GRADA

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, TEĎ PŮJDU DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO-SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ...

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILLO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUSHĚLA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-GRU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠĚLA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NĚMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

NA DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NE-CHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE SE DO PRÁCE DOSTANĚ AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL MĚTREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NE-MŮŽU DOJÍŽĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA A VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVI-CI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY A ON MI ZA TO NOSIL BONBONY, O KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NE-VIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

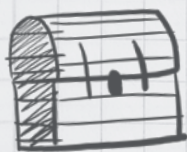
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘE-STĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBY-CHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠ-KEM, NÁPŘENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY

TAJEMNĚ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽPAK POTKANA. TO JE PRVNÍ PRIMA VĚC. TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustem. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A VŠELIJAKÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTO, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNŮ NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ. UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDINOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUČOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELĚ HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA, A TO UŽ JSEM V MINULOSTI STRÁVILA PODSTATNĚ VÍC ČASU NEŽ V NAŠEM NOVÉM DOMĚ.

TAKY MÁM POPEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Tuto knihu věnuji svým absolventům, Evelyne a Adamovi, které jsem mohla učit díky tomu, že jejich předkové vyvražďování Židů za druhé světové války přežili, a všem svým studentům, které jsem učit nemohla, protože jejich předkové takové štěstí neměli...

Autorka

Kapitola 1

Bára se domů courala co noha nohu mine.

Ne že by se jí domů nechtělo. Právě naopak.

Jenže měla plnou náruč učebnic a ani trochu nestála o to, aby se jí rozsypany do louží po nočních dešti.

Dneska šla poprvé do nové školy, ovšem maminka jí zapoměla říct, že se budou rozdávat učebnice, i když to prý bylo na webu. Takže si na ně Bára nevzala tašku. A v šatně si je do zítřka nechat nemohla, protože v téhle škole neměli šatní skřínky, které by se daly zamykat, ale takové klece pro každou třídu jednu, jako v zoo. Byly tam lavice na přezouvání a věšáky, kam si mohli pověsit kabáty, ovšem jinak nic. A do *frajerské kabelčičky*, kterou Bára chtěla v nové třídě udělat dojem a do které si ráno hodila jen propisku, blok, *tydlifon* a klíče, se pochopitelně nic nevešlo.

Což bohužel nebyl jediný trapas letošního prvního září, přesně jak Bára čekala.

Do školy přišla včas, a dokonce hned našla správnou třídu. Ono to bylo docela jednoduché, protože tady měli v každém ročníku jen jednu, ne jako ve staré škole A až F. Takže stačilo najít dveře, na kterých byla cedulka s římskou šestkou. Byla tam první, tak si vyhlédla místo úplně vzadu u okna. Odtud je totiž nejlepší přehled po celé třídě, kde kdo sedí, kde se co děje a tak. Jenže za chvíli přišly dvě holky, obě vymóděné jak na přehlídku, a vyhodily ji, že je to jejich místo.

Se starousedlíky se člověk nemá hádat, a tak se Bára přesunula do první lavice u dveří a začala si kreslit.

Načež přišel tlustý zrzavý chlapeček s obrovskými křivými zuby a pisklavým hláskem prohlásil, že tady sedí od první třídy, a Bára se zase musela stěhovat. Vpravo vzadu zřejmě bývala prázdná lavice,

protože už ji odtamtud nikdo nevyhazoval a mohla si nerušeně kreslit, dokud nezazvonilo a nepřišla paní učitelka Zounarová, která je měla mít jako třídní a na dějepis a zeměpis.

Vypadala docela mile, dokud neudělala věc, kterou si to u Báry *totálně* polepila. Řekla totiž:

„Tak, děti, letos vám přibyla nová spolužačka, jmenuje se Bára Holečková a přistěhovala se k nám z Prahy.“

Všichni se otočili a brejlili na Báru jako na *exotický hmyz*. Paní učitelka Zounarová bohužel ještě pokračovala:

„Báro, postav se a představ se nám. Řekni nám, jaké máš koníčky, který předmět tě nejvíc baví, prostě všechno, co bys ráda, aby o tobě tvoji noví spolužáci věděli.“

Bára by jí v tu chvíli nejraději nacpala gumu do nosu. Případně prokousla hrdlo. Protože nejraději by byla, kdyby o ní její noví spolužáci nevěděli *nic*, jelikož tu vůbec nechce být. Místo toho musela vstát a odříkat, že dřív ji hodně bavila matematika a přírodověda, ale poslední dobou ji víc a víc baví dějepis a že chodí na klavír a na gymnastiku a na francouzštinu, takže půlka třídy na ni koukala jako na ufona a půlka jako na pitomečka. Paní učitelka tomu ještě nasadila korunu, protože řekla:

„Na gymnastiku? Tak to spolužákům při tělocviku něco předvedeš, vid’?“

Což znamenalo, že Bára musí zjistit, kdy je tělocvik, a pak doma *simulovat*, že ji bolí břicho, aby jí maminka napsala omluvenku.

„To je dobře, že tě baví dějepis,“ pokračovala ještě paní učitelka, jako by těch pohrom na Bářinu hlavu seslala zatím málo, „to si budeme rozumět.“

„Tak a teď se představíte vy ostatní,“ nařídila paní učitelka, „sice jsem u vás loni občas suplovala vlastivědu, ale všechny si vás nepamatuju.“

Jeden po druhém tedy řekl svoje jméno. Bára si z těch sedmnácti stihla zapamatovat asi čtyři. Mondény vzadu u okna se jmenovaly Andrejka a Simona, tlustý zrzavý chlapec s křivými zuby byl Jaroušek, opravdu řekl *Jaroušek*, ne Jára nebo Jarda, holky v lavici před Bárou se jmenovaly Týna a Anče a víc Bára nestihla.

Pak se začaly rozdávat učebnice, což bylo docela fajn, protože se Bára nikdo na nic nevyptával, jen se chodilo po schodech dolů do skladu, kde člověk nastavil náruč a pan učitel na matematiku mu do ní narovnal komínek knížek.

Když šla Bára s knihami potřetí, zrovna nesla čítanky, tak jí někdo podrazil nohy. Natáhla se jak široká tak dlouhá a samozřejmě všechny knížky rozsypala. Opodál se jako kůň řehtal nepřilíš vysoký kluk v zelené mikině s kapucí.

„Jé hele, Holečková už nám tady předvádí gymnastiku!“ povykoval.

„Jítku, ty debile,“ oslovila ho poměrně přátelsky Týna, která seděla v lavici před Bárou a zrovna si šla pro nový náklad učebnic. „Chceš do držky?“

„Co děláš,“ ohradil se Jílek, ale bylo vidět, že zrovna Týnu si rozházet nechce. Raději šel pro další učebnice.

„V pohodě?“ zeptala se Týna Bára a pomáhala jí sesbírat učebnice.

„Jo,“ zahučela Bára. Měla vztek a bylo jí trapně.

„Jílek je debil,“ poučila ji Týna, což nebylo nic nového, protože jednak už to Jílkovi řekla a jednak to bylo poznat i bez říkání. „Nevšímej si ho.“

„Tý nohy si nešlo nevšímnout,“ poznamenala Bára a Týna se zasmála.

„Příště už si to nedovolí,“ ujistila Báru. „A jestli jo,“ ukázala Báře zaťatou pěst, jako že Jílkovi předtím nevyhrožovala planě.

Zbytek vyučování už proběhl v klidu, protože Jílek se od Bára držel dál, ostatní si jí moc nevšímalí, a jakmile byly rozdané učebnice, dala jim paní učitelka každému vytištěný rozvrh s tím, že zítřka ještě bude rozvrh mimořádný, což znamená, že nebude odpoledka a dopolední hodiny budou zkrácené na dvacet minut, ale zase jich bude víc. Protože k nim do třídy přijde každý, kdo je má na nějaký předmět, řekne jim, jaké potřebují sešity a pomůcky a tak, a oběd že bude ve 12:30. Pak mohli jít domů.

Takže, *summa summarum*, z prvního dne ve škole Bára nijak nadšená nebyla.

Opatrně položila učebnice na zídku plotu, vyndala z *frajerské kabelčičky* klíče, v zámku to zarachotilo, pak branka příšerně zavrzala, protože tatínkovy pokusy naolejovat panty se naprosto míjely účinkem, a za chvíli už Bára byla ve svém pokojíčku. Odložila učebnice na stůl a napsala esemesku Terezce, své nejlepší kamarádce ze staré školy.

Tak jak dneska bylo? Tady děsně. Třída plná pitomců, svěřila se.

Čekala, že jí Terezka hned odepíše, ale tydlifon mlčel. Bára si narovnal učebnice do poličky, a pořád nic. Sešla dolů do kuchyně, aby se podívala, jestli nenajde v kredenci nějakou dobrotu, kterou by si zlepšila náladu, a na stole objevila vzkaz od maminky.

Barborko,

volali mi z nakladatelství, musela jsem jet do Prahy. Ty sešity nakoupíme zítra, tatínek tu nechá auto, pojedeme do hypermarketu hned, jak přijdeš ze školy. K obědu si v mikrovlnce ohřej pizzu, návod je na krabici. Pizza je v mrazáku. Doufám, že se ti ve škole líbilo, večer nám to s tatínkem všechno povíš. Vrátíme se spolu kolem šesté. Nechtěla jsem ti psát SMS do školy, abych nerušila při vyučování.

Pusu

máma

Tak to je paráda, zamračila se Bára. Já jdu poprvé do hnusné nové školy, oni mě tady nechají úplně samotnou s mraženou pizzou a sami si přijedou až večer. Normálně na mě kašlou.

Na okamžik zauvažovala, jestli nemá mamince nebo tatínkovi poslat SMS, jak se ve škole měla, ale pak se rozhodla, že jim za trest žádnou psát nebude. Terezka jí pořád neodpovídala a Bára začínala být naštvaná na celý svět.

Nejvyšší čas jít si spravit náladu někam do minulosti, usoudila, vyzvedla si v pokojíčku *záznamový arch* na výpravy a vydala se na půdu.

„Barčo!“ zavolala hned ode dveří, ale nikdo se neozýval.

„Čičičííí!“

Nic.

I ta kočka na mě dlabe, politovala se Bára, když Barču nenašla ani na židli pod vikýřem, ani v truhle s kouzelným atlasem, kde už měla kočka ve starých šatech vyležený důlek.

Vyndala atlas z truhly a otevřela ho na první mapě. Tu totiž právě podrobovala pokusům, aby zjistila, jak atlas funguje. Přišla už na to, že se mapy na stránkách atlasu mění, ale ještě nevyzkoumala zákonitost, podle které se tak děje. A tak si pořád ještě nemohla vybírat, kam se podívá.

Pečlivě na prkenné podlaze uhladila papíry se vzorně narysovanými tabulkami. Měla dvě. Na rozdíl od Cestovního deníku časem a prostorem, kam si psala jen to, co zažila na *opravdových* výpravách, kdy v minulosti pobyla dlouho, do tabulek zanášela i *cvičné* cesty, kdy byla v minulosti jenom na skok, aby zjistila, jak atlas funguje. Tabulky zatím vypadaly takto:

MAPA ČÍSLO	MÍSTO	ČAS
1.	ČESKÁ REPUBLIKA, PRAHA	KVĚTEN 1945
2.	IZRAEL, OÁZA V POUŠTI	587 PŘ. N. L.
3.	?	PRAVĚK, DOBA KAMENNÁ, PŘED NAŠÍM LETOPOČTEM, PŘED 40 000-4200 LETY
NĚKDE DÁL	TRÓJA	ASI 1200 PŘ. N. L.
NĚKDE DÁL	PAŘÍŽ	JARO 1330
NĚKDE DÁL	POMPEJE	ČERVEN-ČERVENEC 79
NĚKDE DÁL	KYJEVSKÁ RUS	NĚKDY V LETECH 990-996

Tahle tabulka byla ze *studijního* hlediska trochu na nic, protože u většiny map Bára nevěděla, které to byly – sáhla na ně úplně náhodou. I když posledně za to nemohla, k vikingům do Kyjevské Rusi se dostala proto, že do ní Barča drkla. Takže jí to při odhalování tajemství atlasu nijak nepomohlo. Ale dobrodružství to bylo náramné. Dokonce dostala pusu od vikinga... Když si na to Bára vzpomněla, zrudla až po kořínky vlasů a byla moc ráda, že ji nikdo nevidí. Možná by jí bývala víc potěšila pusa od husitského práčete Borka, ale na druhou stranu, komu se stane, aby dostal svou první pusu v životě od vikinga? A Illugi nebyl jen tak nějaký *tuctový* viking, Illugi byl náhodou *moc* statečný viking a byl fajn, i když smrděl cibulí.

Druhá tabulka by časem mohla mít mnohem vyšší vypovídací hodnotu, což znamená, že by se toho z ní dalo vyzkoumat mnohem víc. Protože se týkala pouze jedné jediné stránky a Bára doufala, že časem přijde na to, podle jakého klíče se na ní ty mapy mění.

MAPA Č. 1

POKUS ČÍSLO	MÍSTO	ČAS
1.	ČESKÁ REPUBLIKA, PRAHA	KVĚTEN 1945
2.	JAPONSKO	ŘÍJEN 1600
3.	BRITSKÁ LOĎ NA MOŘI MEZI BRITÁNIÍ A USA	26. ZÁŘÍ 1812 NEBO TROŠIČKU POZDĚJI
4.	ČESKÁ REPUBLIKA, PRAHA-VÍTKOV (A POTOM BECHYNĚ A TÁBOR, ALE TAM JSEM DOŠLA PĚŠKY)	14. 7. - 23. 8. 1420
5.	ČESKÁ REPUBLIKA, PRAHA	ŘÍJEN 1600

Do prvního prázdného řádku Bára dopsala šestku, jako že teď to bude šestý pokus, a sáhla na mapu. Půda se zhoupla, jako když zastaví výtah.

Kapitola z

Kolem byla tma. Tma a chladno, jako když pokročí podzimní noc. Báře chvíli trvalo, než se rozkoukala, protože nebe bylo zatažené, takže nesvítil měsíc ani hvězdy.

Byla na nádraží.

Na prapodivném nádraží.

Vedly tu vlakové koleje, podle toho usoudila, že to nic jiného než nádraží být nemůže, ale jinak to vypadalo, jako kdyby se koleje táhly přímo prostředkem ulice. Nestála tu žádná nádražní budova, jen obyčejné, většinou pouze patrové domy. A všude bylo zhasnuto. Nesvítilo jediné okno, jediná pouliční lampa. Nikde ani živáčka. Jako kdyby se ocitla v kulisách zbylých po natáčení.

Bára z toho neměla dobrý pocit. V temných stínech se mohlo skrývat *cokoliv* a v tomhle ohledu měla Bára fantazii vždycky velmi bujnou. Aniž s tím mohla něco udělat, fantazie si vyváděla, co chtěla, a malovala do černých koutů obrysy upírů a kostlivců, případně psů baskervillských. Když v létě na chalupě u babi jizerské přšelo, Bára si chodívala hrát na půdu. Tedy hrát, když byla mrně, teď tam prolézala knihovnu, v níž ve dvou řadách stály prastaré knihy, ohmatané, s polámanými hřbety, nesčetněkrát přečtené a vonící tajemstvím. Babi jizerská sice tvrdila, že to smrdí zatuchlinou, ale Bára věděla své. Některé byly vázané, v deskách potažených látkou, a měly barevnou, nebo dokonce i zlatou ořízku. Ty měla Bára nejraději, protože byly nejstarší a nejtajuplnější. Letos při jednom zvlášť vytrvalém dešti našla hned na vrchu černou knihu. Zašlý zlatý nápis, plasticky vyražený na deskách, hlásal: *Pes baskervillský*. Bára knihu otevřela a příběh ji okamžitě pohltil. Výsledek byl, že se bála v noci na záchod (a to měla

za pár týdnů dvanácté narozeniny!), protože na záchod se u babi jizerské muselo přes síň na verandu a z verandy vedly taky dveře ven a za těmi dveřmi *bezpochyby* číhal pes baskervillský se světlkujícími fleky kolem očí a kolem obrovské zubaté tlamy a... No prostě, Bára to musela vydržet až do rána. Nikdy nechápala, proč jí *tohle* její fantazie vyvádí. Co by jí bránilo, kupříkladu, vymyslet, že přede dveřmi na verandu stojí ten úžasný detektiv Sherlock Holmes a hlídá, aby se na Báru pes baskervillský nedostal? Ale to ani náhodou. Dokonce ani poté, co babi jizerská Báru poučila, že se jeho jméno vyslovuje *Šerlok Holms*.

Takže teď stála Bára v úplně, černočerné tmě na podivném liduprázdném nádraží v podivném liduprázdném městě, kde nesvítlí ani okénko.

A dostala strach.

Aby ho aspoň trochu zahнала, zkusila v té tmě zjistit, co má na sobě. Jednou se jí totiž stalo, že jí atlas poslal do minulosti v jejím vlastním oblečení, což asi od atlasu nebyla lumpárna, nýbrž promyšlený tah, protože se nakonec ukázalo, že to Báře zachránilo kůži. Ale od té doby vždycky trnula, v čem se v minulosti objeví. Tentokrát na sobě měla docela obyčejné šaty se sukní nad kolena, vepředu na knoflíčky a s kulatým límečkem u krku, bavlněné vroubkované punčocháče a na nohou botky s páskem přes nárt. Nepřipadalo jí to ani nijak zvlášť starodávné. A moc to nehřálo.

Co teď? uvažovala. Měla dvě možnosti. Zůstat na místě a počkat tu do svítání, nebo se pustit temnými ulicemi někam do neznáma. Než se rozmyslela, dolehl k ní podivný zvuk. Jako kdyby někdo táhl dřevo po dlažbě nebo něco takového, k tomu vrzání a docela jistě i tlumené hlasy. Báře se rozbušilo srdce. Rozhlédla se, kde by se mohla schovat, ale byl tu jenom chodník, koleje a stěna domu, který pokládala za nádražní budovu, a ta neměla žádné příhodné výklenky a zákoutí. Bára se rychle rozeběhla opačným směrem, než kterým se blížil strašidelný zvuk. Hned za rohem byl malý parčík a tam zapadla za první křoví, na které narazila.

Zvuk se neúprosně blížil. Zavanul vítr, roztrásl Báru zimou a rozehnal mraky na obloze, takže si měsíc mohl posvítit dolů.

Bára doufala, že ji ani v sinalém měsíčním světle pod keřem nikdo neuvidí.

Za chvíli se na rohu parčíku a ulice s kolejem, odkud přiběhla, objevili dva muži, kteří s námahou táhli vrzající káru naloženou kládami. Třetí chlapík káru tlačil. Bylo vidět, že mají s nákladem co dělat.

„Ještě musíme na é šestku,“ řekl jeden muž. Řekl to normálním hlasem, ale v hrobovém tichu kolem to znělo, jako by křičel. „Tam máme čtyři.“

„Vyožíme to a pak se vrátíme,“ řekl ten, který káru tlačil.

„Dneska pojedeme jenom dvakrát,“ ozval se třetí. „I s těmi na é šestce je jich jenom třináct.“

„Nepamatuju si, kdy by jich bylo za jeden den tak málo,“ vzdychl ten, co tlačil.

V tom kára najela jedním kolem do výmolu, zakymácela se a muži měli co dělat, aby se nepřevrátila. Náklad se však trochu sesunul k jedné straně a cosi sklouzlo dolů.

„Nespadlo nic?“ otočil se jeden z mužů vpředu.

„Ne, dobrý, můžeme jet dál,“ oznámil chlapík vzadu, zabrali a kára se znovu rozjela.

Bára zděšeně hleděla na to, co se z káry sesmeklo a teď se to vleklo po zemi těsně za kolem.

Byla to lidská ruka.

Ty klády na káře nebyly klády.

Byli to mrtví lidé.

Bára byla hrůzou ztuhlá tak, že se nedokázala ani pohnout, ani vykřiknout.

Panebože, úpěla v duchu. Já jsem se dostala do města, kde řádí banda vrahů! Proto není nikdo na ulici, protože se všichni bojí, že je tihle grázlové zabijí. A oni se tudy ještě budou vracet! Tady nemůžu zůstat. Musím pryč! Musím se někde schovat!!

Počkala, až příšerná kára dorachotí v dálce, a vstala. Poprvé v životě se trásla hrůzou. Drkotaly jí zuby a nemohla s tím nic udělat. Přesto si dokázala zachovat chladný rozum. Za tohle ji tatínek vždycky chválil. Když byl malér, tatínek tedy říkával *zátěžová* nebo

mezní situace, ale Bára nevěděla, co je to mezní situace, to by také mohla být třeba plní situace nebo luční situace, takže když byl malér, Bára nepanikařila, neplakala a nekvílela, ale okamžitě řešila, *jak z toho ven*. Mívala přitom pocit, jako by jí v hlavě naběhl nějaký záložní krizový program, který donutí mozek pracovat na plné obrátky, ne jen na půlku jako normálně. Tohle byl právě takový okamžik a rozhodně to nebyla žádná mezní situace, tohle mohla být nanejvýš situace parková nebo nádražní. Ovšem každopádně nepřijemná.

Bárin záložní krizový program pravil, že jen *naprostý* idiot bez špetky pudu sebezáchovy by se vydával tam, odkud právě přišli ti hromadní vrazi s vozem naloženým těly svých obětí, nebo by je stopoval. Také pravil, že by si měla vzpomenout, co jí vtloukali rodiče do hlavy o zásadách bezpečného pohybu v nebezpečném prostředí. Zásada číslo jedna – vyhýbat se opuštěným a liduprázdným místům. Tak tu už porušila, ale za to nemohla. Zásada číslo dvě – pokud hrozí jakékoliv nebezpečí, je nutno se dostat někam, kde je co nejvíce lidí. Proč? Zaprvé – útočníci nenapadají své oběti před svědky. Pokud nejsou *mešuge*. Zadruhé – mezi lidmi se člověk snadno ztratí a útočníka setřese. Zatřetí – mezi lidmi se dá sehnat pomoc. Ideální je třeba nákupní centrum. Bára se rozhodla řídit zásadou číslo dvě a najít nějaké nákupní centrum. Pokud v něm mají kino a restauraci, bude otevřené i v noci a určitě tam bude dost lidí.

Přeběhla parčík, mrtvá hrůzou při každém šustnutí, a dostala se do ulice, která vedla rovnoběžně s kolejemi, a tudíž také směrem, odkud přišli ti vrazi. Do těch končin se jí nechtělo ani za nic, a tak uvítala, když záhy narazila na uličku, jež kolmo ústila do té, kterou se právě plížila jako krysa. Hned do ní zahrnula. I tahle ulička byla potemnělá, nesvítilo tu jediné okno, na ulici ani človíčka. Zpoza zavřených dveří a oken k ní občas pronikl nějaký zvuk – nezřetelné slovo, zachrápání, kýchnutí. Všimla si, že ne všechna okna jsou zasklená, velmi často byla zatlučená prkny. Ale nebýt těch prken, nevypadalo město nijak starodávně. Takové úplně normální malé městečko. Až na to, že se tu v noci potulují vrazi. Bára

si byla jistá, že ti chlapi mordují lidi, které přistihnou po setmění na ulici. Proto jsou všichni dávno doma. Ale proč si nerozsvítí? Nebo nepustí televizi?

Třeba vypadl proud, napadlo ji vysvětlení.

A hrklo v ní jak ve starých kukačkách.

Jestli vypadl proud, vypadl i v nákupním centru, a to může být zavřené. A ona se nebude mít kam schovat!

Tak budu muset najít policejní stanici, rozhodla se Bára. Ta má určitě otevřeno celou noc i bez elektřiny a nikde člověk nemůže být ve větším bezpečí před vrahy než u policistů.

Ulička ústila do další kolmé ulice. Zdálo se, že je město vystavěné na pravoúhlém půdorysu. Báře se bezděky vybavila slova paní učitelky Dostálové ze staré školy: *Město založené poznáte bezpečně podle toho, že má pravoúhlý půdorys. Město, které vzniklo samo od sebe, má uličky křivolaké.* Takže jsem v městě založeném, povzdychla si Bára. To je sice fajn vědět, ale život mi to nezachrání.

Ocitla se před velkou dvoupatrovou budovou s mohutnou bránou a kamennou koňskou hlavou nad ní. Napadlo ji, že by to snad mohlo být to nákupní centrum, ale všechna okna byla zhasnutá i tady. Takže buď to centrum nebylo, nebo měli opravdu výpadek proudu.

„Hej! Co tu děláš?“ křikl na ni někdo zčista jasna a ulicí, do níž se právě dostala, se rozlehl dusot dvou párů těžkých bot.

Otočila se a leknutí jí projelo jako elektrický proud.

Běželi k ní dva muži v po kolena dlouhých kabátech a vysokých šněrovacích botách, kterým kluci z devítky říkali *kanady*, jenom Patrik Brožek, který nosil vlasy ostříhané na tenisák, chodil do posilovny a byl blbý jak Chramostovy necky, jim říkal *martensky*. Jak moc na krátko byli tihle chlapi ostříhaní, to Bára neviděla, protože měli na hlavě čepice podobné policajtským. V rukou drželi pendrek. Na okamžiček si Bára myslela, že by to *mohli* být policisté a že by ji mohli před těmi vrahy zachránit, ale včas si uvědomila, že policisté nenosí takovéhle kabáty, a dala se na úprk.

„Za ní!“ slyšela za sebou.

Teď už vůbec neměla čas se bát. Bylo jí jasné, že její pronásledovatelé patří k té bandě zabijáků, která nutí obyvatele tohotole strašidelného městečka, aby se po setmění zabarikádovali doma a nevystřčili ani nos. Záložní krizový program v Bářině hlavě rychle probíral možnosti záchran. Zásada číslo tři – když tě někdo sleduje, *nikdy* nechoď domů, neukazuj nepříteli, kde bydlíš. Tak téhle zásady se Bára mohla držet naprosto spolehlivě. Zásada číslo čtyři – nesnaž se schovat v nějakém domě. Dostaneš se do pasti, protože to tam neznáš a protože většinou nemá jiný východ. Bára tedy zavrhla myšlenku zkusit vklouznout do nějakých dveří. Zásada číslo pět – drž se dál od zaparkovaných aut, mohl by mezi nimi někdo číhat. Když si Bára přerýšovala tuhle zásadu, uvědomila si, co jí na ulicích přišlo divné. Nebylo tu zaparkované *jediné* auto. Ani motorka. Nic.

Zásada číslo šest – drž se zásady číslo dvě.

Tedy dostat se mezi lidi.

Jenže tady žádní lidé nebyli!

Bára nezpomalovala. Běžela o sto šest a s uspokojením znamenala, že dusot nohou v kanadách se malinko vzdaluje. Pronásledovatelé jí nestačili. Ne nadarmo ji rodiče od čtyř let nutili chodit na gymnastiku. Paní cvičitelka je při tréninku brávala i na hřiště, aby se naučily správně běhat, to není, jak tvrdila, ani pro gymnastku k zahození. Báru běhání nikdy nebavilo, lépe řečeno, nebavilo ji ještě víc než celá gymnastika, ale teď za to byla vděčná.

Dostala se na velké volné prostranství, asi náměstí, ale bylo tu pusto a prázdno a tma jako všude jinde. Pronásledovatelé sice zaostávali, jenže nepolevovali, a tak Bára běžela dál. Po pravé straně minula kostel a pak vběhla do ulice ústící do rohu náměstí a ocitla se rovnou před dalším parčíkem. V životě snad neviděla park tak ráda jako v tuhle chvíli. Nevklouzla pod první roští, tak hloupá nebyla, ale schovala se tak rychle, aby pronásledovatelé, až k parku doběhnou, už neviděli žádný pohyb.

Sotva se přikřčila do hlubokého stínu pod hustým keřem, zaleschla dusot. Zastavil se na kraji parku.

„Kašlem na to, po parku ji hledat nebudu,“ řekl jeden.

„Beztak si šla určitě jenom zorganizovat pár brambor,“ zasmál se druhý, „aspoň jsme ji prohnali.“

„Běžela jak srnka,“ řekl ten první. „Nemáš cigaretu?“

„Poslední. Dáme si ji na půl.“

No to ne! zakvílela v duchu Bára. Oni tady budou kouřit?! At táhnou, at táhnou, AŤ TÁHNOU!

Skrz listí viděla, jak se rozhořel plamen sirky, pak zablikalo světýlko cigarety a sirka zhasla. Světýlko blikalo podle toho, jak muži z cigarety střídavě potahovali. Chvíli si ji vychutnávali mlčky a Bára se bála i hlasitěji oddechovat, aby ji neslyšeli.

„David se chce nechat zapsat do transportu,“ řekl pak jeden. „Říkal, že práce na východě je mu milejší než čekat tady na smrt jak ovce na porážku.“

„Měl se dát k nám,“ odpověděl druhý.

„Nabízeli jsem mu to.“

„A?“

„Prý na to nemá žaludek. Prý se to přičítá jeho morálním zásadám, dělat poskoka těm, kdo likvidují jeho lidi.“

„Pitomec. Copak my někoho likvidujeme?“ odplivl si pohoršeně ten druhý. „Měl by vyšší příděly...“

„Ať dělá, jak rozumí. Třeba mu nakonec na tom východě bude líp, co my víme.“

„Nic, právě že nevíme nic!“ muž měl v hlase trpkost a bezmocný vztek zároveň.

„Těžko to někde může být horší než tady,“ vzdychl ten první a znělo to strašně, strašně smutně.

Pak už mlčeli a Bára si neuvěřitelně oddychla, když se červené světýlko dokouřeně cigarety sneslo k zemi, kde zhaslo, zašlápnuto kanadou, a o chvíličku později kroky jejích pronásledovatelů dozněly v dálce.

Chtělo se jí brečet, ale netroufala si, protože co kdyby ji někdo zaslechl?

Panebože, kam já jsem se to dostala? Tady se snad vraždí ve velkém! To je hnízdo organizovaného zločinu! Co budu dělat? CO BUDU DĚLAT?!

Jakmile se rozední, musím zmizet, umiňovala si. Ale kdy to bude? Ať už je světlo, prosíím, ať už je den!

Kapitola 3

Bára nedokázala odhadnout, jak dlouho se bez hnutí krčila pod keřem, než konečně začalo svítat. Ještě nikdy nevívala den s takovou úlevou, ba dokonce ani po přečtení *Psa baskervillského* ne. Když zahlédla na chodníku u parčíku první lidi, neskutečně si oddychla. Nevypadali jako vrahové, spíš jako někdo, komu se nechce do práce, ale musí, což znamenalo, že nebezpečí už pominulo.

Odvážila se vylézt zpod keře. Brněly ji nohy, jak je měla přesezené, protože si netroufla ani změnit polohu, aby na sebe někoho neupozornila, a byla úplně ztuhlá zimou. Lidé kolem si jí moc nevšíkali. S očima sklopenýma někam spěchali, najednou jich na ulicích bylo strašně moc a Báře na nich bylo něco divného, ale nedokázala říct, co. Panovalo tu tísnivé ovzduší, čemuž se Bára po tom, co v noci zažila, vůbec nedivila.

Tak, co teď? uvažovala, když ji konečně přestaly brnět nohy a zdálo se, že ji unesou. Pryč odtud, velel jí pud sebezáchovy. Bára se rozhlédla. Pamatovala si, odkud přiběhla, a věděla, že tím směrem je náměstí. Pokud chce z města, musí od náměstí pryč. A tak se vydala na přesně opačnou stranu.

Přešla park a –

– a narazila na hradbu.

Na nefalšovanou vysokou cihlovou hradbu.

No tohle, vykulila oči. Co to má být? Město s hradbami? Ale hradby měla města ve středověku, a tady to jako středověk nevypadá ani trochu!

A co když jsem pro změnu třeba v budoucnosti? Napadlo Báru. A třeba ne moc daleko, protože ti lidé tady jsou oblečení jenom trochu jinak... Možná se v budoucnosti zase začaly stavět kolem

